

EGY DUNA TELEVÍZIÓS TÖRTÉNET, AVAGY NEM MINDEN ZSURNALISTA LUSTA

Egy újságíró baklövésai

Az újságírói szakma gyönyörű. Mégis vannak olyan pillanatai, amelyekre az ember nem szívesen emlékezik vissza. A híres francia filozófus, La Rochefoucauld szavai jutnak eszembe: az emberek baklövéseiket nevezik tapasztalatnak. Nos, ezekből pályám során volt részem bőven, íme, egy csokorra való.

→CSERMÁK ZOLTÁN

A Duna Televízió egyik alapítójaként szívemen viseltem a korrek újságírói kapcsolatokat, s jobbító ötleteimet megosztottam kedves kollégáimmal is. Mivel a legtöbb műsorunk ajánlója közepes volt, felkértek, hogy tartsak összefoglalót a szerkesztők számára a műsorokat népszerűsítő anyagok készítéséről és a sajtókapcsolatokról. Tökéletes bemutatót terveztem, részletesen ismertettem a külhoni lapokat, utaltam erős és gyenge oldalakra. Külön fejezetet szántam az újságírói kapcsolatok fenntartásának, és arra is időt szenteltem, hogyan kell bánni a promóciós anyagokat beszerkesztők „lelkével”. A népes résztvevők figyelő tekintetéből láttam, nem pusztába kiáltott szó, amit elmondok. Ezért végezetül megreszkíroztam egy viccet is: „ha lehet, mindig kész anyagot adjunk, mert az újságírók általában lusták, így megspórolhatják a további munkát”.

Ekkor elszabadult a pokol, az egyik öntudatos kolléga felcsattant. „Mi itt mindnyájan újságírók vagyunk, miniket sértesz vérig megjegyzéssel!” – felkiáltással indította el a lavinát. Ehhez a hógörgeteg tulajdonságai alapján mások is csatlakoztak. „Nem így gondoltam, a jelenlevők természetesen kivételek, az írott sajtó munkatársaira céloztam, tudjátok, milyenek” – s egyéb megjegyzésekkel próbáltam védeni a mundér becsületét. A korábbi magabiztosságom eltűnt a lincshangulatban, egyre jobban belezavarodtam. Végül a mellettem ülő publicista, Bayer Zsolt, csendesen a fülembe súgta: „hagyd a fenébe, egyre rosszabb!”. Így ért véget a szebb reményű értekezlet, amely után több nappal is, ha találkoztam a résztvevőkkel, fejüket rázva mormogták magukban: „még, hogy lusta vagyok”.

Félresikerült szépségkirálynő-verseny

Egy kicsit veszélyesebb kalandot rejtett a szépségverseny. No ne arra gondoljanak, hogy beleszerettem a legszebb hölgybe. Addig nem is jutottam, hiszen már a technikai részleteknél behavazódtam. A szó legszorosabb értelmében. A 90-es évek közepén rendezték Veszprém-ben a Miss Universe Hungary versenyt, amit a Duna Televízió is élőben közvetített. Mint támogatónak, a Dunának is járt némi jutalom, így a zsűriben is ülhetett tényleg delegált. Erre a posztra az egyik elnökhelyettest jelölték, aki behívatott, s kérte, mentsem ki, s szükség esetén helyettesítsem a királynőválasztásban a királynék városában. Nem volt el-

→A népes résztvevők figyelő tekintetéből láttam, nem pusztába kiáltott szó, amit elmondok. Ezért végezetül megreszkíroztam egy viccet is: „ha lehet, mindig kész anyagot adjunk, mert az újságírók általában lusták, így megspórolhatják a további munkát”.

lenemre a feladat, hazaszaladtam fogkeféért és pizsamáért, viszont amikor a sztrádára értem, már nagy pelyhekben esett a hó. Később már alig lehetett látni valamit a hózivatárban. Amikor a nagy veszprémi lejtőig jutottam, szomorúan vettem tudomásul, hogy az út jeges, s pár pillanat múlva a Toyotám már pörgött is lefelé a lejtőn. Szerencsére nem volt forgalom az úton, de e forgás így sem volt életbiztosítás. Egyszerre egy csattanást véltem hallani, s az árokban találtam magam. Egy óra múltán valaki megszánt, s együttes erővel nyomtuk ki a kocsit az útra, majd hosszasan köszöngettem megmentőmnek az áldozatkészességét, s egy karácsonyra szánt borral jutalmaztam emberszeretétét.

Fokvárosi kaland

A Dél-afrikai Köztársaságot szépsége, sokszínűsége nyomán Szívárványországának is hívják, s valóban rászolgál e jelzőre. Háromszor forgattam a fekete kontinens legdélibb államában, s mindmáig temérdek szép emléket őrzök magamban. Egy kivételével. Fokvárost pazar fekvésének köszönhetően a világ legszebb városai között tartják számon: Nápollyal és Rióval együtt emlegetik. Magunk is felmászunk az Asztal-hegyre, megcsodáltuk a gyönyörű kilátást, a színházban egy jó musicalt néztünk meg, sétáltunk a bevásárló negyedben, megcsodáltuk az elsuhanó Rolls-Royce-okat. Fekete vezetőnknek viszont nem imponált e pompaimádát, s öntudatosan szembesíteni szeretett volna a dél-afrikai

Farsangi történet

Az év végi hangulatot javítandó minden évben körlevélben küldtünk ki néhány csacskaságot a kollégáknak, amelyeken ha nem is lehetett telepofával röhögni, de egy-egy mosolyt talán megértek. Egyszer görbe tükröt tartottunk magunknak is, s saját műsorainkra húztuk rá a vizes lepedőt: egy, a Duna Televízió stílusára fabrikált műsorajánlatot is összeállítottunk. A leírtak többeket valóban mosolyra készítettek. Kivéve egy kollégánót, aki majdnem kiküldte a listát az egyik műsorújságnak. Szerencsére felhívott, s szememre hányt, hogy nem írtam oda a kezdési időpontokat, így pótoljam gyorsan, mert lapzárta van. A szerényebb humorérzékkel megáldott hölgy a vonal másik végéből hallatszó harsány hahotából döbent rá a valóságra ... másfél évtized után egyébként újra elkezdett visszaköszönni. Néhány példa az ominózus ajánlóból:

→A Hargita sellője (CXII. rész)

A film melankolikus képi eszközökkel mutatja be egy magányos hölgy és a természet tiszta szerelmét. A pipogya természet család módon megcsalja a kis teremest, és az asszony különös módon áll bosszút.

→Egri gazfickók

Török fi lm, G. Gárdonyi regényének ötletéből. A fi lm az Európába tartó török újhullám perspektivikus alkotása, és tulajdonképpen a jó és a rossz párharcán alapul. A család Gregory Wineless (magyarra talán Bornemissza Gergőnek fordítanánk) és a tiszta szívű, szent dervis, Jumurdzsák késhegyre menő küzdelmét mutatja be – a nézők megnyugtatására eláruljuk – hepienddel.

→Az asztaltáncoló – portréfilm Gombos Gyuláról

A portréfilm egy gombfocijátékos vívódásáról szól attól a momentumtól, hogyan áll össze a taktika a sportember fejében, addig a pillanatig, amikor is a játékos az ellenfél térfelére pöcköli a gombját. A mozi híven bizonyítja, hogy a hangos botrányoktól és doppingtól mentes ritka sportág is lehet lebilincselő.

→A kerek erdő bájai – svéd film, csak gyerekeknek!

Cincike, a hiú görény eltéved az erdőben. Amikor erejének vége felé jár, összetalálkozik Persilkével, a mosómedvével, aki nemcsak a teknőjét osztja meg vele, de örök optimizmusával jövőképét is formálja. A már-már művészi filmet az egészséges életöröm lengi körül.

→Az erdő kerek bájai – svéd film, csak felnőtteknek!

Hím a-Laja, a szíu nyomkereső eltéved az erdőben. Amikor erejének vége felé jár, összetalálkozik Tominikával, az apacs mosónővel, aki nemcsak a wigwamját osztja meg vele, de örök optimizmusával jövőképét is formálja. A már-már művészi filmet az egészséges erotika lengi körül.

→A Dunna alatt

A Dunna Televízió első intímabb éjszakai műsorpróbálkozása. A tapasztalt, de mókás alkotók gazdag képi világgal illusztrálva keresnek ötleteket arra, hogyan lehetne megállítani a népességfogyást a Kárpát-medencében.

Csermák Zoltán néhányszor mellélőtt. Újságírók körében nem ritka az ilyesmi

→Török film, G. Gárdonyi regényének ötletéből. A film az Európába tartó török újhullám perspektivikus alkotása. A család Gregory Wineless (magyarra talán Bornemissza Gergőnek fordítanánk) és a tiszta szívű, szent dervis, Jumurdzsák késhegyre menő küzdelmét mutatja be.

Nagy nehezen leértem Veszprémbe, a versennyel viszont keveset törődtem, felőlem akár a legcsúnyabb hölgy fejére is helyezhették a koronát. A végén már nem vártam meg a fogadást, igyekeztem haza a meleg ágyikómba. Pesten egy piros lámpánál dudáltak rám, hogy a kerekem teljesen befelé hajlik. Valóban látványos volt a ferdulés, így hétfőn, első utam a szervizbe vezetett, ahol a munkafelvevő összehívta a szerelőket, akik kollektíven vakarták fejüket, s vészjóslóan dörmögtek valamit a bajuszuk alatt. Egy hét múlva kaptam meg a többszáz ezer forintos számlát, feleségem – némi malíciával, de megértően – csak annyit tett hozzá: „ezért a pénzért Budapesten is jó nőket mustrálhattál volna”.

valósággal. Javasolta, hogy a bádógvárosban is készítsünk vágóképeket. Az ötlet jónak tűnt, viszont vendéglátónk nem volt tisztában a favelák zárt törvényeivel, s azzal, hogy csak kemény pénzért lehet rizikó nélkül lépni, pláne forgatni a sötét negyedben. Az első percek még csendesen teltek: porban játszó bűbajos gyerekeket s harminckét fogukkal szélesen mosolygó lányokat vettünk fel. Majd megláttunk egy csapatot, amelynek tagjai botokkal felfegyverkezve közelnek, s vészjósló tekintetükből nem sok jót olvastunk ki. Ekkor esett le vezetőnk agyában a tantusz, s üvöltve kergetett be mindenkit a kisbuszba; padlógázzal hagytuk el a területet. Még sokáig pattogtak a kövek az ajtó karosszériáján s ablakán...